

VÍTEJTE VE STORYBROOKE

o Ryanu Marlowovi pátrala už téměř tři týdny. Pustila se za ním hned poté, co vybral bankovní účty patřící jeho rodině a zmizel z New Yorku. Na krku měl obvinění ze zpronevěry. Proč se rozhodl se na chvíli zastavit v Bostonu, kde si přes internet domluvil rande, to nemohl nikdo vědět. Emmu Swanovou však jen pramálo zajímalo, proč ti, kteří složili kauci před soudem a následně utekli, dělali to, co dělali. Nebyla placená za to, aby rozplétala jejich příběhy. Jejím úkolem bylo tyto lidi vystopovat, zadržet a předat zpět do rukou spravedlnosti.

Stála tam a dívala se na něj. Na vysokých podpatcích se necítila dobře.

Marlow si jí ještě nevšiml, a tak si ho chvilku prohlížela. Byl pohledný stejně jako na fotkách, ale bylo na něm i něco úlisného. To samozřejmě jenom potvrzovalo pravidlo, že tihle bankéři bývají většinou arogantní a zhýralí. Vlastně se jí z toho jeho ledového klidu dělalo zle.

Zamířila k němu.

„Á, vy budete určitě Emma,“ pozdravil ji a vstal, jakmile si všiml, že se blíží ke stolu. Emma mu věnovala co nejprívětivější úsměv a podala mu ruku. Pak se zamračila, protože si všimla, že si zapomněla nalakovat nehty.

Ryan ji odměnil širokým chlípným úsměvem. Jako vlk. Podali si ruce a on z ní ani na okamžik nespustil oči.

„Vy jste Ryan?“ zeptala se Emma.

Když si sedala, všimla si jeho pohledu. „Vypadáte, jako by se vám ulevilo,“ pousmála se.

„Omlouvám se,“ zasmál se nervózně. „Já jen, že když se s lidmi seznámíte přes internet, nikdy nevíte, jak budou vypadat. Myslím tím ve skutečnosti.“ Potom se posadil. „No a vy, vy jste velice přitažlivá. Jak na internetu, tak ve skutečnosti.“

Emma se nezačervenala. Sklopila oči a předstírala, že ji ta li-
chotka potěšila. Co že se to dočetla na jeho profilu? Že je roz-
vedený, nemá děti, cvičí jógu a právě začal s basketbalem. To
určitě. Emma znala jeho skutečný příběh. V New Yorku po něm
zůstaly tři děti, kterým ještě nebylo deset, a manželka zaměstnaná
na půl úvazku, jež se snažila všechno utáhnout sama. Zrovna
teď bojovala s žádostmi o sociální dávky. Zničená. Zlomená.
Vysvětlovala dětem, kam se ztratil tatínek. To byla skutečnost.
Skutečný příběh Ryana Marlowa, muže, který měl žaludek jít
na rande hned po tom, co jí tohle provedl.

„Povězte mi něco o sobě, Emmo,“ vyzval ji Ryan.

Emma se co nejsvůdněji usmála.

„No,“ začala. „Tak zaprvé, umím skvěle odhadnout lidi.“

Ryan Marlow se zatvářil překvapeně.

Už se těšila, jak si ho vychutná.

V jiném světě a v jiném čase stála Sněhurka ruku v ruce s prin-
cem Krasoněm v tanečním sále královského paláce.

Obklopovali je všichni královi poddaní. Ti dva si hleděli
do očí a biskup se Sněhurky otázal, zda si Krasoně bere za man-
žela.

Bez zaváhání odpověděla, že ano. Oba se na sebe nervózně
a zamilovaně usmáli a biskup je prohlásil za muže a ženu. Pak
spustili dvorní muzikanti a Sněhurka a Krasoň se znovu políbili.

Byl to tak trochu zázrak. Krasoň zlomil kletbu, kterou na Sněhurku uvrhla její macecha, Zlá královna, a probudil ji z věčného spánku. Jenže pak se ukázalo, že se Zlé královny pořád nezavali.

Jakmile se jejich rty spojily, přehlušilo hudbu ohlušující hřmění. Mnozí z hostů polekaně vykřikli. Všichni shromáždění se otočili k velkým vstupním dveřím do sálu, od nichž ten zvuk přicházel. Ty se s velkou silou rozlétly, až obě křídla narazila do stěn.

A za nimi stála postava celá v černém.

Zlá královna.

Už zase.

No výborně, pomyslela si Sněhurka. Ještě toho trochu.

Zlá královna stačila jen vykročit směrem ke Sněhurce a Krasoňovi, kteří stáli uprostřed místnosti a pevně se drželi za ruce, a už se k ní rozeběhly strážce. Královna ale jen mávla rukou a půl tuctu z nich odletělo vzduchem pryč. Pořád měla dost sil, o tom nebylo pochyb.

Jakmile přišla blíž, Sněhurka odstrčila Krasoň, a než ji mohl nějak zastavit, sáhla po jeho meči a tasila. S planoucíma očima namířila čepel proti Zlé královně.

„Tady nejsi vítána,“ pronesla silným hlasem, který se rozlehl sálem. „Odejdi. Hned.“

Zlá královna se zastavila, ale nepřestávala se usmívat.

„Ráda tě zase vidím, Sněhurko,“ řekla.

Krasoň položil dlaň na Sněhurčinu ruku a pomalu stlačil meč dolů, až se hrotem dotkl kamenné podlahy.

„Už nemá žádnou moc,“ pošeptal Sněhurce. „Porazili jsme ji.“

Měl pravdu a Sněhurka to věděla. Poté, co ji Krasoň probudil ze spánku, který na ni seslala její macecha, spolu sjednotili celé království, vyhnali Zlou královnou a všude zavládl pokoj.

„Odejdi,“ řekl Krasoň. „Prohrála a já ti nedovolím zničit nám tento den. Ani žádný jiný. Dopřej nám naše štěstí. Jsi poražena.“

„Ale právě naopak,“ odvětila mu Zlá královna. „Nejsem tady proto, abych vám něco zničila. Přinesla jsem vám dar.“

„Nic nechceme,“ řekla rychle Sněhurka. Nezáleželo na tom, co to bylo.

„Přesto vám ho dám,“ trvala na svém Královna a zvedla jedno obočí. „Je to ode mě štědré, nemyslíte?“ Byla krásná a hrozivá zároveň. Měla přísné rysy, havraní vlasy, pronikavý, ledový pohled. Kdysi dávno možná sama byla nevinnou dívkou, nejkrásnější v celém kraji. Dnes ale všichni viděli, že hořkost a nenávist vysály z její tváře veškerou srdečnost. Sněhurka ji znala už velice dlouho a pokaždé, když ji spatřila, zdála se jí Královna zatrpklejší a zatrpklejší. Nechácala, jak může být někdo schopen takové nenávisti.

Zatímco Zlá královna hovořila, přispěchaly do sálu další strážce a obklíčily ji, ale ona se na ně ani nepodívala.

„Mým darem je štěstí,“ pokračovala. „Toto štěstí. Tento den.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se obezřetně Krasoň.

„Tím chci říct, krásný princí,“ odpověděla mu, „že zítra začnu pracovat na svém celoživotním díle. Na tom, abych vaše štěstí zničila. Na věky.“

Krasoň toho měl právě dost. Jediným bleskurychlým pohybem vrhl po Královně svůj meč. Mířil jí přímo na srdce.

Jenomže chvíli před tím, než ji zasáhl, zmizela Královna v hustém oblaku nachově černého kouře.

A princův meč zmizel s ní.

Sněhurka, s rukou položenou na novomanželově paži, sledovala, jak oblak víří a postupně se ztrácí.

Vyčerpaná Emma šla chodbou ke svému bytu. V levé ruce nesla červené lodičky na podpatku a v pravé tašku s nákupem. Do stat Ryana Marlowa nakonec nebylo takovým zadostiučiněním, v jaké doufala. A teď ji ještě bolela hlava.

Bolela ji i ruka.

Samozřejmě se snažil utéct. Každý to zkoušel. Dostal se až ke svému autu, jenže na něm měl botičku. To pro ni nebylo těžké zařídít. V tu chvíli mu praštila hlavou o kapotu.

Jenomže všechny tyhle věci, lov, hon, všechno se to pořád opakovalo. Uměla snad ještě něco jiného? A kam jinam by vůbec šla? Něco bylo špatně, ale ona si nedovolovala nad tím moc přemýšlet. Nebylo to nic, co by nespravila trocha spánku a sklenka skotské.

Když vešla do bytu, odložila nákup na linku, pustila si hudbu a vybalila malý dortík, který si koupila. Pak z nákupní tašky vyhrabala i svíčky, jednu z balíčku vyndala, zapíchla ji do dortíku a zapálila ji. Nebyla to zrovna velká oslava. Ale pořád lepší než nic.

Chvilí pozorovala plamen svíčky. Další rok, další osamělý rok.

Pak zavřela oči.

Prosím, říkala si, prosím, ať nezůstanu na své narozeniny sama. Znělo to sice depresivně, ale bylo to doopravdy to, co si přála.

Nebyla z těch, kteří se utápějí v sebelítosti. Spousta lidí měla za sebou mnohem horší věci než ona. A Emma měla navíc dost sil, aby tíhu své prázdné minulosti bez problémů unesla. Což ovšem neznamenalo, že by na ni občas nedolehla samota. To se samozřejmě stávalo. Ale dokázala se s tím vyrovnat. Jenom si občas potřebovala přát, aby to tak nebylo.

Právě ve chvíli, kdy svíčku sfoukla, někdo zazvonil. Emma se zamračila a hlavou jí proběhla jména všech uprchlíků, které v posledních několika letech dopadla a kteří byli nedávno propuštěni na svobodu. Asi to bude jeden z nich, pomyslela si. V příštích dnech určitě otevře dveře někomu, kdo jí rozbije hlavu železným kladivem.

Šla ke dveřím a podívala se na chodbu kukátkem. Co se to sakra děje?

Když otevřela dveře, díval se na ni malý cizí chlapec. Hnědé vlasy měl rozčuchané a na zádech nesl těžký nacpaný batoh. Zíral na ni doširoka otevřenýma očima.

„Ano?“ řekla Emma váhavě.

„Dobrý den. Vy jste Emma Swanová?“

„Já... ano? Můžu pro tebe něco udělat?“

Chlapec se usmál a natáhl ruku. „Já jsem Henry Mills, váš syn.“

Emma na něj jen mlčky hleděla. Ani ruku mu nepodala.

„Já nemám syna,“ odvětila suše.

Chlapec jako by ji neslyšel. Místo odpovědi se kolem ní protáhl a začal si prohlížet kuchyni.

Byla příliš v šoku, než aby ho zastavila. „Před deseti lety,“ prohodil jen tak, zatímco se rozhlížel. Potom se otočil zpátky k ní.

„Nedala jste náhodou dítě k adopci?“

Emma dál mlčela, ale ve tváři trochu poblekla. Všimla si toho, když se podívala do zrcadla.

„Tak to jsem já, to dítě. Budete jíst ten dortík?“

„Já...“

Mohl to být on. Nezdálo se, že by lhal. A měl její oči. Ale pokud to skutečně byl syn, na kterého se tolik let snažila zapomenout, pak vidět ho tady, jak se jakoby nic ptá, jestli si může dát její dortík, jí nahánělo hrůzu. Začala se jí točit hlava. Cítila se...

Ani nevěděla, jak se cítí.

(Nikdy nevěděla, jak se cítí.)

Zavřela dveře a otočila se k němu. Pořád nevěděla, co mu má říct.

„Můžeš ho sníst,“ odpověděla roztěkaně. „Klidně ho sněž celý.“

Zdálo se, že ho to potěšilo. Emma položila dortík na talířek, vytáhla z něj svíčku, posadila chlapce na židli, omluvila se mu a odešla do koupelny.

Chvilí zírala na svou tvář v zrcadle. Přidržovala se okraje umyvadla a snažila se uklidnit. Před deseti lety vypadala úplně jinak. Tehdy jí bylo teprve osmnáct a byla úplně opuštěná. Vzpomněla si, jak se na sebe dívala v zrcadle i tehdy, jen pár dní před porodem, kdy byla zašitá v zaprášené vězeňské cele a prostě jen čekala. Neznala nikoho, kdo by jí pomohl. Naprostá samota. Vzpomněla si, jak osaměle se tehdy cítila a jak si uvědomila, že kdyby si to dítě, kterého se chystá vzdát, nechala, už nikdy by osamělá nebyla. Jenže se rozhodla jinak.

Ještě párkrát se nadechla.

„No tak se vzpamatuj, Swanová,“ poručila si nahlas.

Když zaslechla svůj vlastní hlas, probudilo se její rozumnější, skeptičtější a silnější já. Stará Emma. Tvrďačka. Emma, stíhačka uprchlíků. Ve skutečnosti stála otázka takto: Co je to vlastně za kluka? Určitě to není její syn. Ona se tady rozčiluje, zatímco on by se jí teď vedle klidně mohl prohrabovat ve věcech. Nebo třeba patří k nějaké tlupě obrovitých chlápků, kteří vrazí k ní do bytu, jakmile pootevře dveře...

Určitě to byla bouda. To je ono. Někdo znal její minulost. Někdo znal její minulost a věděl, jak se jí dostat pod kůži. Rozběhla se do kuchyně. Byla připravená začít křičet.

Jenže ten kluk jen seděl za stolem a ládoval se dortíkem. Podíval se na ni naprosto odzbrojujícím pohledem.

„Čau. Tak jak bylo v koupelně?“

„Ahoj,“ zamračila se znovu. Šla k němu, položila ruku na stůl, ale hned ji zas stáhla. Tohle malé dítě ji naprosto vyvádělo z rovnováhy.

„Poslyš, ráda bych se tě zeptala na pár věcí,“ oslovila ho nakonec.

„Jasně, do toho.“

„Jak... jaks mě našel?“

„Mám spoustu nápadů,“ odpověděl. Vypadal, že ho ta otázka nudí. Mnohem víc se zajímal o její reakci než o své vlastní pocity. „Tohle vůbec neprobíhá tak, jak jsem si představoval.“

„Co myslíš? Tenhle rozhovor?“

„Ano.“

„A jak sis ho představoval?“

„No víc jako show Oprah Winfreyové, víte? Se všemi těmi slzami a objímáním.“

„Já ale na slzy moc nejsem, hochu.“

„To vidím,“ přikývl kluk.

Kdyby neměla dost zkušeností, myslela by si, že si z ní dělá legraci. Nebo že ji chce aspoň potrápít.

„Měli bychom vyrazit,“ dodal.

Emma se skepticky pousmála a svrátila čelo. Líbila se jí jeho

odvaha, ať už to byl kdokoli. „Promiň, ale nevěděla jsem, že někam jdeme. Myslela jsem, že ty jsi na odchodu, já si půjdu lehnout a už se nikdy nevidíme.“

„Ale my někam jdeme,“ pokýval chlapec. „Musíte jet se mnou domů. Nebo mě tam aspoň musíte odvézt.“

„A kde bydlíš?“

„Ve Storybrooke.“

Emma na něj pohlédla. Pak se podívala na knihu, kterou vynadal z batohu. Aha. Už tomu rozumím. Ten kluk, říkala si, se nejspíš účastní nějaké přitroublé psychologické hry.

„Ve Storybrooke?“ zopakovala po něm. „Děláš si ze mě leg-raci?“

„Ne. Proč?“ zeptal se nevinně. „Tak se to tam jmenuje.“

„To víš, že jo. Tohle byla zábava, ale zaprvé, já nemám syna. A zadruhé, teď zavolám na policii. Na tohle nemám čas a tys očividně utekl z domova. Vědí vůbec tvoji rodiče, kde jsi? Jdu zavolat na policii.“ Emma si to namířila rovnou k telefonu. Uvědomila si, že tu poslední větu řekla dvakrát.

„To neuděláte.“

Podívala se na něj s telefonem v ruce. „Že neudělám?“

„Ne,“ řekl a ukousl další kus dortíku. „Protože jestli to uděláte, řeknu jim, že jste mě unesla.“

Emma o tom zauvažovala. A znovu se jí v hlavě ozvaly pochybnosti. Pokud to skutečně byl její syn, měl dobrý plán. Policisté by ji podezírali, že se rozhodla unést svého biologického syna. V tom nejlepším případě by se to celé vleкло minimálně pár hodin, možná i dní. Když zavolá na policii, může se dostat do mnohem větších potíží a to jí za to nestojí, i když je vlastně v právu.

Ale stejně bylo na celé té věci něco divného. Nemůže to přece být její syn. Nebo ano?

„Tak poslyš,“ začala. „Mám takovou jednu zvláštní schopnost. Jednu věc, ve které jsem vážně dobrá. Víš, co to je? Vždycky poznám, když někdo lže. A ty, chlapče, lžeš.“

Nebyla si jistá, jestli tomu sama věří, ale nechala to při tom.

Měla na lži nos. Jenže ve skutečnosti měla pocit, že ten chlapec mluví pravdu. Což znamenalo, že nevěděla, co si má myslet.

Kluk spolkl poslední kousek dortíku. „Já taky poznám, když lidi lžou.“

„Vážně? Tak ven s tím.“

Chlapec pomalu přikývl. Viděla, že už si tak úplně nevěří. Vypadal rozrušeně. Je to jen malé dítě, říkala si.

Vtom se ale znovu ozvala ta dobrosrdečná Emma. Ale no tak, Emmo. Tohle je přece tvůj syn.

Všechny ty maličkosti. Uši měl po otci. Tvar jeho očí. Viděla v nich ty své, jen maličko, byl to spíš takový záblesk, jako by se právě teď dívala na sebe do zrcadla. Dokonce se poznávala i v tónu jeho hlasu. Samozřejmě by bylo pěkné, kdyby to všechno mohla porovnat s hlasem, očima a ušima svého otce nebo matky. To ale bylo něco docela jiného. Ona své rodiče nikdy nepoznala.

Tohle není bouda, pomyslela si. Ty to přece víš.

„Nevolejte na policii, prosím,“ žadonil. „Dobře? Prostě se mnou jen pojedte domů.“

Emma se nadechla.

„Do Storybrooke,“ řekla. Co jiného jí zbývalo? „Takže ty potřebuješ odvézt do Storybrooke? Jde ti jen o to, že ano?“

„Ano.“

Emma si povzdechla. Nedokázala tomu dítěti odolat.

„Tak dobře. Pojedeme do Storybrooke.“

Ten úsměv, kterým ji odměnil, se jí zdál neuvěřitelný.

Sněhurka s bříškem dmoucím se novým životem i úzkostným očekáváním spěšně kráčela za žalářníkem tmavou chodbou. Šli s princem Krasoněm za jediným mužem v celém království, který mohl znát odpověď na jejich otázku. Sněhurce ta Královnina výhrůžka nedávala spát. Musela se dozvědět pravdu.

Zavalitému a chmurnému žalářníkovi se ten nápad ani trochu nezamlouval.